

[Svend Heiselberg]

De virkninger, som de ulovlige og strafbare fysiske blokader har på samfundsfunktionerne, er egnet til at skade befolkningens retssikkerhedsfølelse og princippet om, at det ikke bør betale sig at bryde loven. Her tænkes ikke alene på bustrafikken i hovedstadsregionen, men også på de andre områder, som rammes af blokaderne, f.eks. renovationskørsel, benzin- og olie kørsel og andre samfundsvigtige funktioner.

Svar (29/5 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Afgørende for, om politiet skal gribe ind over for de såkaldte fysiske blokader, er, om der i en konkret situation foreligger en overtrædelse af de regler, som det er politiets opgave at påse overholdt.

Straffelovrådet og retsplejerådet har i betænkning nr. 759 fra 1976 (navnlig s. 33 og s. 43) om »Visse strafferetlige og civilretlige spørgsmål i forbindelse med arbejdskonflikter« udtalt, at politivedtægtens § 3 må anses for at omfatte den situation, hvor personer tager opstilling på en sådan måde, at de virker afspærrende ved deres massive fysiske tilstedeværelse.

Det er politiet, der i første række tager stilling til, om der foreligger en situation, som politiet skal gribe ind over for. Det er ikke en betingelse for politiets indgriben, at der fremsættes begæring herom.

Politiet har i en række tilfælde grebet ind for at sikre, at fri passage og færdsel har kunnet finde sted. Hvor der har været grundlag herfor, har politiet endvidere måttet foretage anholdelser, ligesom anklagemyndigheden i en række tilfælde vil rejse tiltale.

Som det fremgår heraf, griber politiet og anklagemyndigheden således ind over for strafbare overtrædelser i forbindelse med bl.a. fysiske blokader.

Spm. nr. S 542

Til undervisningsministeren (17/5 84) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at de forældrevalgte skolenævns indflydelse på læreransættelser ikke udhules, når kommuner uden hensyn til forældredemokratiet, børnene og faglige kvalifikationer flytter rundt på lærerne for at håndhæve princippet

»sidst ind – først ud« ved tilpasning af lærerantallet til det faldende børnetal?«

Begrundelse

En af de meget uheldige konsekvenser af et faldende børnetal kan blive et alvorligt anslag mod den hidtidige demokratiske struktur i folkeskolen, herunder de forældrevalgte skolenævns mulighed for indflydelse på læreransættelserne.

I mange år er den forældrestyrede folkeskole kommet til udtryk derved, at skolenævnet på de fleste skoler reelt har stået for læreransættelserne med skyldig hensyntagen til den enkelte skoles individuelle ønsker og holdninger og behov.

I dag står mange kommuner i den situation, at et faldende børnetal gør det nødvendigt at tilpasse lærerantallet herefter. Tilsyneladende har de gældende regler ikke i tilstrækkeligt omfang taget højde for denne situation. I alt fald må en lang række skolenævne forudse, at de i fremtiden vil få tildelt lærere, som de ikke ønsker, eller som ikke i tilstrækkeligt omfang lever op til skolens ønsker og behov. Ja, i de fleste tilfælde vil de forældrevalgte skolenævnsmedlemmer end ikke blive spurgt, når der sker fremtidige læreransættelser.

Landsforeningen Skole og Samfund har i en resolution tilkendegivet en tilsvarende bekymring med hensyn til skolenævnenes fremtidige indflydelse på læreransættelser, hvorfor en snarlig afklaring er af stor vigtighed.

Svar (29/5 84):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Lærerne i folkeskolen er ansat ved en kommunes skolevæsen med én (eventuelt flere) af kommunens skoler som midlertidigt tjenestested. Som følge af det faldende elevtal kan det være nødvendigt at overflytte en lærer fra én skole til en anden skole i kommunen.

Det er kommunen selv, der fastlægger retningslinjer for, hvilke principper der skal følges i overflytningssituationer. Der er ingen centrale regler, der hindrer, at et hensyn til lærernes anciennitet kan indgå i overvejelserne, men jeg vil gerne understrege, at det for børnenes skyld selvfølgelig må være hensynet